

CANAVAR

FANZİN

ESKİ DÜNYA
ÖLÜYOR.
YENİ DÜNYA
DOĞMAK İÇİN
MÜCADELE
VERİYOR.

SİMDİ
CANAVAR
ZAMANI!

İçindekiler

“YOLLARDAN SONRA”

POLİTİK KÜLTÜRDE CİNSİYET: GÖRÜNÜRLÜK MÜCADELESİ VE TEMSİL KRİZİ-SENA UÇAR

GEÇERSİZ SİSTEMLER ÜNİVERSİTESİ - YUNUS EMRE ÖZEL

DİRENİŞİN AYAK İZLERİ-DİLARA BEYAZIT

KAMPÜS DİRENİŞLERİ

ÜNİVERSİTE SOKAKTA

BEYAZ KEFİYELER SİYAH BAYRAKLAR: FAUDA-ENES GENÇ

TEKNO FEODALİTE VE AVRUPADA YÜKSELEN AŞIRI SAĞ-YUSUF ÜSTÜNDAĞ

ÇEKİRDEĞİN İÇİ - GÖKÇE H.TIRPAN

BİR ÇİFT EL-AYÇA PEHLİVAN

DİNLE-İZLE-OKU

BULMACA

şimdi üniversitelilerin zamanı!

'YOLLARDAN SONRA'

Sevgili Sıra Arkadaşım,

Uzun bir sürenin ardından Canavar Fanzin'in yeni sayısı ile tekrardan birlikteyiz. İlk sayımızı 'Bak İşte Yaklaşıyor Fırtına' başlığı ile kampüslerde, amfilerde, gençliğin olduğu her yerde dolaştırmıştık. Sabahın kör saatlerinde kalabalıklar arasında derse yetişmeye çalıştığımız, kimi hocaların eril ve fobik sözlerine maruz kaldığımız, yemekhanelerde pahalı ve niteliksiz yemeklere mahkûm edildiğimiz, barınma krizine sıkıştırıldığımız, kültürel alanlarımızın daraltıldığı, okurken çalışmaya zorlandığımız bir düzende; sıkıştığımız yumruklarımızı kaldıracak anı beklerken, içimizdeki öfkeyi diri tuttuk, harladık; birbirimize bakarak ve güvenerek fırtınanın yaklaştığına inandık

Geleceksizlik, yoksulluk ve güvencesizlik kısılcasına mahkûm edilmeye çalışılan üniversitelilerin içindeki o rüzgâr, 19 Mart'ta barikatları yıkan bir isyana dönüştü. Yaklaşan fırtına geldi; yumruklarımız, birbirimize güvenimizin hakkını verircesine gökyüzüne kalktı. Korku duvarlarının, yalnızlığın, çaresizliğin nasıl birlikte parçalandığını gördük. Marmara'dan, Yıldız'dan, Boğaziçi'nden; kampüslerimizin dört bir yanından çıkıp üniversitelerimizin araçsallaştırılmasına, halkın iradesinin gasp edilmesine ve en temel hakkımız olan insanca yaşama sahip çıkmak için birleşip yürüdük. Beyazıt'ta yüzler olup yasakların suni olduğunu gösterdik, Beşiktaş'ta binler olup kurtuluş yok tek başına dedik, Şişli'de on binler olup yaşamlarımızın hesabının sorulacağını haykırdık.

Belki de "Biz kimiz?" metinlerinden ilk defa bu kadar net anlaşılacak kim olduğumuz: Beyazıt'ta birlikte siper siper barikata yüklendiğin, kampüslerdeki forumlarda geleceğimizi tartıştığın, metroları sloganlarla inlettığın, Bozdoğan Kemerü önünde gözüne süt döktüğün ve "birlikte yapacak çok işimiz var" diyerek yan yana geldiğin üniversitelileriz; seninle aynı yerden, aynı yaşamdan.

AKP- MHP iktidarının 19 Mart'ın ardından yükselen öğrenci gençlik hareketini baskılamak için yeni dönem açılmadan kolları sıvadığını gördük. Yıldız'da 11 kulüp kapatılırken, Ankara Üniversite'sinde muhalif akademisyenler uzaklaştırıldı, sıra arkadaşlarımıza soruşturma açıldı. İzmir'de dört sıra arkadaşımız 19 Mart'a katıldıkları bahane edilerek hukuksuzca tutuklandı. Bu baskılara karşı ise öğrencilerin haklarını savunmak, birlikte ve planlı hareket etmek gerektiğini biliyoruz. Ok yaydan çıktı; korku duvarları aşıldı. Yıllardır bir araya gelmememiz için uygulanan türlü baskılara rağmen bir araya geldik, dayanışmayı gördük, kolektif yaşamı hayal ettik.

Yeni yıla girerken yeni sayımızla kampüslerde, sokaklarda, gençliğin nefesini soluduğu her yerde olacağız. Şimdi konuşacak, tartışacak çok konumuz var. Eski dünya ölüyor ve bizim yeni dünya mücadelemiz sürüyor; birlikte tartışmak mücadeleyi bir adım daha ileri taşıyacak. Üniversitelerimizin demokratikleşmesi, yaşamlarımız ve gençliğimiz üzerine kurulan ablukaları kaldırmamız için her birimizin içindeki canavara ihtiyacımız var:

Çünkü Şimdi Canavarlar Zamanı!

POĻİTİK KÜLTÜRDE CİNSİYET: GÖRÜNÜRLÜK MÜCADELESİ VE TEMSİL KRİZİ

Sena Uçar

Siyasal tahayyülün epistemolojik çerçevesini şekillendiren ve onu derinlemesine kuran toplumsal cinsiyetin politik kültür kapsamındaki yeri, kadınların sadece kamusal alandaki temsili ile sınırlandırılmış bir mesele olarak görülemez. Geleneksel siyaset bilimi literatüründe politik kültür, androcentrik ve heteronormatif bir zemine oturtularak, bireylerin sisteme dair tutumlarını, değerlerini ve normlarını şekillendiren kültürel kodların bütünü olarak tanımlanmıştır.

İktidarın, vatandaşlığın, temsilin ve meşruiyetin anlamlandırıldığı alan olan siyasette cinsiyetin yalnızca etkilenilen bir tema değil, doğrudan kurucu bir fail olarak iş gördüğü bu bağlamda, politik kültürün cinsiyetli yapısının ifşası yalnızca kadınların ne ölçüde temsil edildiği ile ilgili değil, temsilin yapısının ve sınırlarının nasıl inşa edildiği ile de ilgilidir.

Modern siyaset teorisi, kadınları çoğunlukla yeterince temsil edilmeyen ya da dışarıda bırakılmış bir toplumsal kategori olarak konumlandırma eğilimindedir. Ama bu perspektif, dışlanmanın yalnızca edilgen bir durum olduğu varsayımına dayanır. Oysa siyasal alanın dışına itilmiş olmak, kendiliğinden ortaya çıkan bir eksiklik değil, tarihsel olarak örülmüş ve yapısal

mekanizmalarla yeniden üretilen bir yokluk hâlidir.

Pateman'ın "cinsel sözleşme" kuramı özellikle burada belirleyicidir: Kadınlar modern siyasal düşüncede eşitliğin öznesi değil, tahakkümün nesnesidir ve bu durum yalnızca liberal kuramın sınırlarını değil, gündelik politik kültürün ideolojik sınırlarını da teşhir eder. Kamusal alanın bu ekseninde şekil kazanması sadece dini sebeplerle sınırlı kalmayıp, modernleşme süreçleri ve ulus-devlet projeleri içinde de kadınları arka plana çeker.

Örneğin Türkiye'de Kemalist modernleşme projesinde de görüldüğü üzere, kadınlara kamusal bir görünürlük kazandırılmış olsa da bu görünürlük devletin belirlediği "makbul kadın" modeliyle sınırlandırılmıştır. Ortadoğu bağlamında ise bu dışlama yalnızca teorik bir ayırım olarak kalmaz; devletin inşa süreçleri, sömürge sonrası modernleşme çalışmaları ve kurumsallaşmış ataerkil kurallar aracılığıyla somut gerçeklik kazanır.

Habermas'ın eşit koşullarda rasyonel müzakere olarak idealize ettiği kamusal alanda kadınların siyasal temsili, kimi zaman ilerici bir adım olarak sunulsa da bu temsil çoğunlukla ulus-devletin heteropatriyarkal tahayyülü doğrultusunda biçimsel eşitliğe indirgenmektedir. Örneğin Suudi Arabistan'da kadınlara 2015'te oy hakkı verilmesi, Batı kamuoyunda ilerici bir hamle olarak alkışlanırken, bu hakkın uygulanabilirliği erkek vesayet sistemine bağlı kalmıştır. Burada temsil, demokratik katılımın genişlemesi değil, rejimin küresel meşruiyetini tahkim eden sembolik bir jesttir. Kadınların siyasetle kurduğu ilişki yalnızca temsiliyetle değil, aynı zamanda hukuk üzerinden de sınırlandırılır. Devletin kadınlarla kurduğu ilişki çoğunlukla düzenleyici değil, disipline edici bir mahiyet taşır. Aile hukuku bu disiplinin en merkezi alanıdır. Tunus örneğinde görüldüğü gibi laik reformlar kadınlara belirli haklar tanımış olsa da bu reformlar tamamen modernleşmeci devlet aklı çerçevesinde hazırlanmıştır. Charrad'ın karşılaştırmalı çalışması, Tunus'un bu anlamda istisnai bir konumda olduğunu ortaya koyar; ancak bu istisna, reformların gerçekten özgürleştirici olduğu anlamına gelmez. Hukuk bağlamından koparıldığında araçsallaşır; özgürleştirici olması ise hangi siyasal ve kültürel zeminde hazırlandığı ile doğrudan ilişkilidir.

Toplumsal cinsiyetin politik kültürdeki yeri, sadece temsiliyet düzeyinde değil, bilginin, kamusallığın ve öznellik rejimlerinin yeniden düşünülmesini zorunlu kılar. Kadınların kamusal alanda karşılaştığı dışlayıcı normlar yalnızca görünürlük mücadelesiyle aşılamaz. Asıl mücadele, tanınma düzeyindedir—epistemolojik bir tanınma.

Deniz Kandiyoti'nin "ataerkil pazarlık" kavramı, bu tanınma mücadelesinin gündelik ve stratejik boyutlarını görünür kılar. Feminist siyaset, temsil değil müdahale ister; kamusal olanı yeniden tanımlar. Kamusal olan: meydan değil, bedenin kendi hakikatidir. Kamusal olan: evin içindeki sömürüyü konuşabilmektir. Politik olan "kişisel olandır".

Bu yüzden kadının mutfaktaki isyanı, yataktaki sessizliği, sokaktaki varlığı siyasal bir kalkışmadır. Kadınların sesi yalnızca duyulmakla kalmayıp anlam kazanabiliyorsa, politik kültür gerçekten değişmeye başlar.

GEÇERSİZ SİSTEMLER ÜNİVERSİTESİ

Yunus Emre Özel

Diploma No: 404 — Adalet Bulunamadı (Kayyum Onaylı)

Bölüm	İtaat Bilimleri Fakültesi / Anabilim Dalı: Suskunluk ve Rıza Üretimi
Mezuniyet Tarihi	Yalanın Kurumsallaştığı Gün
Onaylayan	Rant Düzeni Dekanlığı

2025 yılını, öğrenci hareketinin 19 Mart isyanları ile birlikte yeniden tarih sahnesine çıktığı bir dönem olarak geride bırakırken; ağustos ayında ülkenin ana gündemine oturan, üst düzey yöneticilerin e-izmaları kopyalanarak sahte diploma ve sürücü belgesi düzenleme rezaletini üniversitelilerin bakışıyla ele almak gerekmektedir. Bu konuyu yalnızca bir örgütlü suç olayı olarak görmemek; meselenin adli boyutunun yanı sıra özünde yatan yapısal sorunları da tartışmak gerekiyor.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı iddianamesine göre, üst düzey kamu yöneticilerinin e-izmaları kopyalanarak çok sayıda sahte diploma ve belge düzenlendi. İddianamede, Yıldız Teknik Üniversitesi, Anadolu Üniversitesi, YÖK ve BTK gibi kurumların sistemlerine izinsiz giriş yapıldığı; sahte ehliyetler çıkarıldığı, notlar ve ÖSYM puanları ile 6 Şubat depremlerinde ölen avukatların diplomalarının usulsüz olarak değiştirildiği belirtiliyor. Soruşturmada 57 sahte üniversite diploması, 4 lise diploması ve 108 sahte sürücü belgesi tespit edildi. Psikoloji, makine mühendisliği, hukuk, mimarlık ve inşaat mühendisliği bölümleri başta olmak üzere, üniversiteler adına çeşitli belgeler üretildi. Bir sanık, 400 akademisyenin usulsüz bir şekilde kadrolara yerleştirildiğini iddia etti.

Bakan Yerlikaya, 4 Mayıs'ta yaptığı açıklamada Ocak ve Mayıs 2025 aylarında düzenlenen iki operasyonda toplam 197 şüphelinin yakalandığını, bunların 37'sinin tutuklandığını, 150'si için ise adli kontrol kararı verildiğini duyurmuştu. AKP Sözcüsü Ömer Çelik ise, 6 Ağustos'ta, söz konusu suç şebekesinin bir yıl önce fark edildiğini ve bu sürede delillerin toplanarak dosya haline getirildiğini söyledi.

Yetkililerinin açıklamaları ve sosyal medyadaki tartışmaların ardından sahte diploma skandalı, siyasetçiler, sendikalar, üniversiteliler ve toplumun geniş kesimleri tarafından gündeme taşındı. Ancak AKP'ye yakın medya, meseleyi yalnızca örgütlü suç sorunu olarak çerçevelemeye ve sistematik yozlaşmayı örtbas etmeye çalışıyor. Siyasi iktidar, tıpkı 6 Şubat depremlerinde halkın kritik saatlerde yalnız bırakılmasında, orman yangınlarının günlerce kontrol altına alınamamasında veya Yeni Doğan Çetesi'nin sebep olduğu bebek ölümlerinde olduğu gibi, yine sorumluluğu başkalarına yıkarak kendi yarattığı kurumsal çöküşü gizlemeye çalışmaktadır. Oysa elektronik iletişim sistemlerinin güvenlik duvarını sık sık güncellemek ve şifre düzeneğini yenilemek yetkililerin görev ve sorumluluğundadır. Türkiye'de daha Covid-19 salgını sırasında sağlık sisteminden veri sızıntısı olduğu ortaya çıkmış, daha sonra başka iddialar da ortaya atılmıştı. Eğer gereken önlemler zamanında alınmış olsa sahtekarların "izinsiz giriş" yapması engellenir veya sınırlandırılabilir. Demek ki bu görevleri yerine getirmemek birilerinin işine geliyor. Elbette mesele bir yolsuzluk ve suç örgütü vakasıdır; ancak tartışma yalnızca buraya hapsedildiğinde iktidar kendi tarihsel sorumluluğundan sıyrılmaya fırsat bulacaktır. Sahte diploma meselesinin ardındaki esas gerçek, bu skandalın AKP iktidarının yıllardır üniversitelere yönelik sistematik saldırılarının doğrudan bir sonucu olmasıdır. Bu süreçte bilimsel ölçütler yerine siyasal sadakat esas alınmış, üniversitelerin kurumsal özerkliği ve toplumsal sorumlulukları tamamen rafa kaldırılmıştır. Ayrıca eğitim içeriğinin bilimsel temelden uzaklaştırılması, kampüslerin rant uğruna talan edilmesi, öğrenci ve akademisyenlere yönelik polis-ÖGB şiddetiyle üniversiteler adeta birer karakola

dönüştürülmüştür. Sonuç olarak, kamu kurumlarının içi boşaltılmış; keyfilik ve denetimsizlik nedeniyle siyasal uzantılara sahip suç şebekeleri her alana sızmıştır. AKP iktidarı yükseköğretimi hem siyasal-ideolojik saldırılar hem de piyasa temelli baskılar altında şekillendirmiştir. Üniversitelerin en geniş bileşeni olan öğrenciler sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda rekabete zorlanmaktadır. Bugün öğrenciler, "seçilebilir ol, rekabet et, CV'ne bir şey daha ekle" anlayışıyla biçimlenen bir üniversite hayatı sürdürmektedir. Artık diploma sahibi olmak bile yeterli görülmemekte, öğrenciler geleceksizlik ve yoksulluk kıskacında eğitimlerine devam etmektedir. Gençler derin ekonomik kriz koşullarında, barınma, beslenme, ulaşım gibi temel ihtiyaçlarını bile karşılamakta zorlandıkları bir üniversite hayatı yaşıyor. AKP'nin gençliğe yönelik gerici ideolojik baskıları ise zaten oldukça kısıtlı olan sosyal hayatı tamamıyla sınırlandırmaktadır. Tüm bunların yanında, üniversite öğrencileri yoğun bir kaygıyla mücadele etmek zorundadır. Adeta bir yaşam savaşı vererek kazandıkları diplomanın ardından mezunlara iki yol sunulmaktadır: ya düşük ücretli bir işte güvencesiz şekilde çalışacaksın, ya da rekabetçi piyasada elenerek işsizlikle boğuşacaksın. Yıllarca emek verip, dirsek çürütüp, zor koşullarda mezun olduktan sonra öğrencileri karanlık bir gelecek bekliyor. Sahte diploma meselesi, işte burada gençliğin şah damarını vurmaktadır. Gençler alın teriyle kazandıkları diplomalarına rağmen emeklerinin karşılığını alamazken, bazı kişiler tek bir tuşla bu emekleri çalabilmekte, hatta üniversitelerde ders verecek konuma gelebilmekte, haksız terfiler alabilmektedir.

19 Mart'ta Ekrem İmamoğlu'nun diplomasının İstanbul Üniversitesi yönetimi tarafından iptal edilmesi bardağı taşıran son damla olmuş ve gençlerin yıllar yılı biriktirdiği öfkeyi açığa çıkarmıştı. Bu öfkenin temelinde yoksulluk, güvencesizlik ve geleceksizlik kıskacındaki gençliğin hayatlarının ipotek altına alınması vardır.

Bugün gençler, siyasi muhalefetin en güçlü adayının diplomasının iptal edildiği, mevkilerin parayla satın alındığı ve alın terinin değerini yitirdiği koşullarda yoğun bir umutsuzluk taşımaktadır. Diplomasızlar sahtekârlıkla makam sahibi olmakta, liyakat sahibi kimsenin atanamadığı kurumlara yandaşlar kolaylıkla yerleştirilmektedir. Diğer yandan demokrasi ve adalet için ses çıkaran öğrenciler keyfi tutuklamalar, polis şiddeti ve okuldan atılma tehdidi ile karşı karşıya kalmaktadır. Bugün önümüzde duran görev, tek adam rejiminin sebep olduğu karanlığı ifşa etmek ve öfkenin hedefini sorunun kaynağına yönlendirmektir.

Bizlere reva görülen bu yozlaşmış düzenin karşısına, "Sizin düzeniniz gençlere yaşam hakkı tanımıyor" diyerek, dinamik biçimde çıkabilmektedir.

Öğrenci hareketleri Mart İsyanı'nı arkalarına alarak tek adam rejimine karşı mücadeleyi büyütmeli, faşist baskılara ve sömürüye artık yeter demelidir. Üniversitelerin iktidarın arka bahçesi haline getirilmesine, akademik özerkliğin ve bilimsel özgürlüğün ayaklar altına alınmasına karşı ortak bir direniş hattı etrafında birleşmek zorunluluk olarak önümüzde durmaktadır. Herkes için eşit, parasız, bilimsel ve ana dilinde eğitim hakkı için sesimizi yükseltmek; bizleri karanlığa mahkûm edenlerden, geleceğimizi çalanlardan hesap sormak için gençlik mücadelesini büyütme temel sorumluluğumuzdur.

Direnişin Ayak İzleri

Dilara Beyazıt

“Günümüzde sınıf mücadelesi, her zaman olduğundan daha çok, mekânda yaşanır. Doğrusu, soyut mekânın farklılıkları kelimenin tam anlamıyla silerek gezegene yayılmasını engelleyen tek şey sınıf mücadelesidir. Sadece sınıf mücadelesinin farklılaştırıcı bir kapasitesi vardır.” *Lefebvre, Mekânın Üretimi*

Kitleler geçmiş, maruz kaldıkları tarih anlatısının çizdiği sınırlar dahilinde, egemen sınıf tarafından yeniden inşa edilmiş biçimiyle hatırlar. Birçok kişinin diline pelesenk olmuş “Nerede o eski günler...” hezeyanları, geçmiş yılların daha huzurlu geçtiği yanılgısı ile halk eskiye özlem duymaya mecbur bırakan bu nostalji furçası, faşizmin en büyük silahlarından biridir.

Temellerini vatan, bayrak, devlet üçlemesi üzerine kuran faşizm, çeşitli ideolojik aygıtlar ile ulusal bilinci kuvvetlendirerek idealize bir toplum inşa etmenin peşindedir. Hitler, homojen, idealize bir Alman toplumu inşa etme motivasyonu ile Üçüncü Reich'i kurarken, Prusya militarizmini övmüş,

Almanya'nın eski gücüne kavuşacağına dair sözlerle halkın hafızasını manipüle ederek kitleleri kendi yanına çekmiştir. Kitleleri yönlendirme yolunda nostaljinin nasıl güçlü bir silah olabileceğini gösteren bir başka örnek olarak Trump'ın seçim sloganı olan “Make America Great Again” gösterilebilir. Tarih boyunca egemen sınıfların kitleleri manipüle ederken kullandığı aygıtlar sadece biçim değiştirir, bu aygıtların hizmet ettiği nihai amaç mutlaklıdır.

Egemen sınıf geçmişi güzellerken, bu güzelliklerin karşısında bir engel olarak gördüğü grupları kriminalize etmekten de çekinmez. Geçmişteki devrimci hareketleri bastırıp unutturmaya çalışırken, mücadele mirası hala işçi sınıfının yol göstericisi olmayı sürdüren, o dönemin sembolü olan devrimcileri terörist yaftaları ile düşmanlaştırır. Bunu yaparken kitleleri, “teröristlerin” bayrağını devralan şimdinin devrimcilerine karşı cephe almaya çağırır. Mücadele tarihini, direnişin ayak izlerini her bir karışında taşıyan mekanlara sünger çekerek toplumsal alanları siyasetten arındırır, kamusuzlaştırır. Bu siyasal iklimde apolitikleşmeye mecbur bırakılan halk, iktidarın empoze ettiği ideolojiye çok daha kolay entegre olur. Egemen sınıfın mutlak gücünü tehdit eden muhalif seslerden arındırılmış, kamusal bir alan olmaktan çıkarılıp piyasa dinamiklerine göre şekillenen bu alanlar, egemen sınıfın otoritesini pekiştirir.

Toplumsal alanların özelleştirilmesine verilebilecek en somut örneklerden biri, halkın değil sermayenin yararını gözetken Kentsel Dönüşüm projeleridir. Kentsel dönüşüm üzerine çeşitli makaleler yazan İBB Genel Sekreter yardımcısı Mahir Polat, makalelerinde kentsel dönüşümün sadece

fiziksel bir yenilenme süreci olmayıp, toplumsal belleğin de sistematik olarak silinmesine yol açtığını dile getiriyor. Mahir Polat, 19 Mart sabahı İBB başkanı Ekrem İmamoğlu'nun gözaltına alınmasıyla başlayan ve ülke çapında hukuksuzluklara karşı büyük bir isyan dalgası fitilini ateşleyen süreçte gözaltına alınıp, kent uzlaşısı soruşturması kapsamında tutuklandı. Mahir Polat, İBB Miras dahilinde Beyoğlu Sineması'nın yeniden canlandırılmasından, ücretsiz konserlere ve çeşitli etkinliklere ev sahipliği yapan Müzegazhane'nin restore edilmesine, kamusal alanları tekrar halka kazandırmak için çeşitli çalışmalara imza atmıştı. Yoğun sağlık sorunlarına rağmen cezaevinin ağır koşullarında uzun bir süre tutuklu kalmıştı.

19 Mart'ta halkın iradesine vurulan darbe ile, Beyazıt'ta öğrencilerin yıktığı ilk barikatla başlayıp memleketin dört bir yanına yayılan isyan dalgası, en küçük şehirlerde bile yankı buldu. İktidar, tutuklamalar ve gözaltılarla bu başkaldırıcı bastırmaya çalışsa da, Saraçhane meydanından ülkenin her bir sokağına taşan direniş, egemen sınıfın unutturmaya çalıştığı tarihsel kazanımları işçi sınıfına bir kez daha hatırlattı.

Kendi irademiz dışında şekillenen, yalan bir geçmiş anlatısına maruz bırakıldığımız bir siyasal iklimde, sadece hatırlamak bile başlı başına bir başkaldırıdır. Direnişin ayak izleri dönem dönem silinmeye yüz tutmuş gibi gözükse de geleceğe bıraktığı miras, tarihin her döneminde haksızlıklara başkaldıran halkların cüretinde can bulup egemen sınıfın karşısına dikilecektir. Mart direnişlerinde yeniden alevlenen bu mücadele ruhunu daha da harlayarak sokakların ve meydanların geçmişte, şimdide ve gelecekte bizim olduğunu hatırlamalı, hatırlatmalıyız.

KAMPÜS DİRENİŞLERİ

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
BEYAZIT MEYDANI BARİKATI

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ
HİLAL ÖZDEMİR İSYANIMIZDIR!

KAMPÜSLERDEN SOKAKLARA

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
YDYO EYLEMİ

MARMARA ÜNİVERSİTESİ

DİRENENLER KAZANACAK!

ÜNİVERSİTE SOKAKTA

10. YILINDA SURUÇ'UN İZİNDE GENÇLİK AYAKTA!

10 yıl önce yıkılmış bir kenti yeniden kurmak için kampüslerden ve mahallelerden çıkıp Suruç'ta buluşan gençler, IŞİD'in canlı bomba saldırısı sonucu katledildi. 33 düş yolcusunun katledilişinin 10. yılında, üniversiteliler olarak "Suruç İçin Adalet, Herkes İçin Adalet" talebimizi Kadıköy sokaklarında hep birlikte yükselttik.

MEB ZİRVESİNDE MESEM EYLEMİ!

Devletin, patronlar kârına kâr eklesin diye çocuk işçiliği önü açmasıyla fabrikalarda, atölyelerde ortaokul çağındaki çocukların katledilmesini MEB Zirvesinde protesto eden 16 TIP'li Öğrenci hukuksuzca tutuklandı.

YÖK KALKACAK POLİS GİDECEK

ÜNİVERSİTELER BİZİMLE ÖZGÜRLEŞECEK!

Üniversite öğrencileri olarak YÖK'ün kuruluşunun 44.yılında YÖK, KAYYUM, ÇETE Düzenine karşı mücadeleyi büyötmek için esnaf yemekhanesi önünden Beyazıt Ana kapı önüne yürüyüş ve basın açıklaması yaptık.

**MESEMLER
KAPATILSIN!**

İSTANBUL - KADIKÖY

NERİMAN İRFAN AKÇA
MESLEKİ EĞİTİM MERKEZİ

**ÇOCUK İŞÇİLİK
YASAĞI KANSIN!**

OKURKEN
ÇALIŞTIRAN
ÇALIŞIRKEN
ÖLDÜREN DÜZENDEN
ALACAKLIYIZ

MESEMLER
KAPATILSIN
ÖĞRENCİ
İNİSİYATİFİ

CENSORED

Enes G.

Beyaz Kefiyeler

Siyah Bayraklar

FAUDA

FAUDA, Batı Şeria merkezli kendini anarşist olarak nitelendiren ve işgal altındaki bölgelerde faaliyet gösteren bir örgüt. 2020 yılında George Floyd'un öldürülmesi sonucunda Amerika'da başlayan ırkçılık karşıtı gösteriler ve Amerikalı anarşistlerin eylemleri Filistin'de anarşist bir hareketin kuruluşunda etkili oluyor. Filistin FAUDA Hareketi olarak bilinen örgüt Filistin'den ve Filistin'in dışından genç aktivist ve akademisyenler başta olmak üzere işgale karşı direnen çeşitli siyasi eğilimlerden insanları, işgalci İsrail ve ırkçı siyonist düşünceye karşı ortak mücadelede birleştirmeyi amaçlıyor. Eğitim birimi Filistinli gençleri farklı direniş biçimleri ve anarşist metodlar hakkında eğitiyor. Yürütme birimi bu pratiklerin alanda uygulanmasıyla birlikte kara blok gibi dünyada anarşistlerin sıklıkla başvurduğu taktikleri kullanıyor, eylem ve etkinlikleri organize ediyor. Haber birimi Filistin ve Filistin halkına yönelik soykırım ve katliamlar, işgal güçlerinin yaptığı işkenceler, insan hakları ihlalleri, tutuklamalar, cinayetler gibi Filistin'deki durumla ilgili her şeyi yayınlıyor. Medya birimi ise Filistin tarihi, Filistin-İsrail tarihi, Filistinli gençlerin eski nesillerle karşılaşabileceği fikir ayrılıkları, entellektüel ve siyasi farklılıklarla ilgili bilgileri yaymakla yükümlü.

Küresel medyanın ısrarla görmezden geldiği ve sansür uyguladığı, apartheid rejimine çalışan sermayenin inkar ettiği, İsrail'in Arapça yayın yapan kanallarıyla gerçekleri çarpıttığı içinde bulunduğumuz duruma karşı medya savaşı yürüten Filistinli anarşistler, resmi medyanın tek kaynak haline getirilmemesi ve Filistin'e medya desteği sağlanmasının altını çiziyor. Bu konuda yardımcı olmak isteyen ekiplerle iş birliğine hazırlar. Dünyada anarşizmin temsilcisi olan dergiler ve gruplar aracılığıyla sürekli olarak haber ve bilgi yayınlıyorlar. Kendi isimleriyle yayınladıkları magazinlerinde ve anarşist kolektiflerle yaptıkları röportajlarda verdikleri bilgilere dayanarak; 7 Ekim öncesi, Mahmud Abbas başkanlığındaki Filistin yönetimine (FKÖ) karşı anti-faşist düşünceyi yaymak için etkili faaliyetler yürüten anarşistler, savaşın başlamasıyla birlikte tüm dikkatlerini Gazze'ye çevirdiler. Burada ve tüm işgal bölgelerinde, Filistin'deki diğer direniş gruplarıyla iletişim içindeler ve dayanışma vurgusu yapıyorlar.

Filistin solu ve Hamas gibi gruplar arasında bölünmenin İsrail'in çıkarlarına hizmet edeceğini, tüm direniş gruplarının bir arada olması gerektiği ve aynı hedefin peşinde olduklarını söylüyorlar. Diğer yandan mücadele biçimlerinde farklılıklar olsa da öncelikleri ortak amaçta birleşmek. İki devletli çözümü tamamen reddediyorlar. Ancak bu Filistin'de Yahudileri kabul etmeyecekleri anlamına gelmiyor. Siyonistler topraklarını işgal etmeden önce ne Müslümanlarla, ne Yahudilerle, ne Hıristiyanlarla ne de başka bir dinle herhangi bir sorun yaşamadıklarını iletiyorlar. @abolishtheusa'le yaptıkları röportajda FAUDA üyesi şu cümleleri kuruyor: "Açıkkçası şu anda elimizdeki tek pratik çözüm tek devletli çözümdür. Ancak bu gelecekte başka seçenekler sunmayacağımız anlamına gelmiyor. Gelecekte başka seçenekler sunmamızı ve bunları takip etmemizi sağlayacak bazı koşullarla karşılaşabiliriz." İsrail'in Filistin yönetimi üzerindeki etkisine dikkat çeken anarşistler, İsrail'in Arap okullarındaki akademik konuları kendi politikaları lehine şekillendirdiğini ve kültür farklılıklarını bile kabul etmediğini söylüyor. Bunun gibi faaliyetler göz önüne alındığında İsrail'in Filistin topraklarında iki bağımsız devlet kurmak istediği yalanlarına kanmayacakalarını tekrar ediyorlar.

Filistinli anarşistler olarak öncelikleri bireysel ve toplumsal özgürlüklerini garanti altına almak. Devletlerin tamamen ortadan kaldırılması gerektiğine inansalar da onlar için şu an Filistin'de ana sorun bu değil. Filistin halkı emperyalizm ve onun iş birlikçilerine karşı bir savaşın içinde. Bu savaş sadece 2 devletin savaşı değil. Ezilenlerle ezenlerin, emekle sermayenin savaşı. Bu savaş diğer bütün savaşlar gibi sınıf savaşı. Yine @abolishtheusa'le yaptıkları röportajda "...insanlarımız bazen sosyal sınıfları ve bu sınıflar arasındaki farklılıkları çok doğal ve mantıklı görüyor. Biz Filistin'de farklılıklardan çok ortak noktalara odaklanmaya çalışıyoruz." diyen anarşistler Filistin'de anarşist düşüncüyü yaymak için bu düşünceleri kabul edebilecek ya da daha açık fikirli bir şekilde ele alabilecek olan yeni nesle odaklanıyor.

Anarşist taktikler ve devrimci anarşist örgütlerin varlığı, tüm dünyada olduğu gibi Filistin için de oldukça önemli. Hamas ve ya diğer direniş grupları Filistin halkının tek temsilcisi değil. Filistinli anarşistler alanda faaliyet yürütürken dünyadaki diğer anarşist ve özgürlükçü grupların görevi Filistin halkının onurlu mücadelesini görünür kılmak olmalı. Boykot pratikleri, gösteri yürüyüşleri ve eylemlerle Filistin direnişinin Türkiye'deki yankısı olmak bir yana soykırımın iş birlikçisi olan devlet ve sermayeyi kabul etmiyoruz. Filistin'i dillerinden düşürmeyenler, İsrail'le ticarete devam ediyorlar. İşgal devletinin gemileri Türkiye limanlarındayken yöneticiler iki yüzlülüklerinden taviz vermiyor. Filistin'e destek yürüyüşlerine katılıp İsrail'e silah satan şirketlerle ortaklık anlaşmaları yapıyorlar. Türkiye'de farklı siyasi ve kültürel eğilimlerden insanların Filistin'e verdiği ortak destek, yöneticiler ve sermaye nezdinde bir karşılık bulmuyor. Biz, toplumsal muhalefetin bir parçası olarak, katillerden ellerindeki kanın hesabını soracağız. Direnen Filistin halkı kazanacak, biz kazanacağız!

**Ama eğer feminizm ve anarşizm,
kadınların hayattaki kaderlerini belirleme
ve kendi yaşam tarzlarını seçme hakkına
sahip oldukları anlamına geliyorsa, o
zaman ben bir feminist ve anarşistim. Beni
kafese koyan ve nasıl yaşayacağımı ve ne
yapacağımı belirlemek isteyen hiçbir şeye
katlanamam.
-FAUDA hareketinde yer alan Filistinli bir
kadın**

Tekno Feodalite ve Avrupa'da Yükselen Aşırı Sağ

Yusuf Üstündağ

Kapitalizm öldü, artık sahne tekno-feodalitenin. Bu sözler eski Yunanistan Maliye bakanı Yanis Varufakis'in kendi sözleri. Artık yeni bir döneme mi giriyoruz? Yıllardır dillerimizden düşmeyen ve her anlamda etkisini hissettiğimiz kapitalizm gerçekten öldü mü; öldüyse yerine geçen tekno feodalite kavramı bizleri hep haya ettiğimiz o güzel geleceğe götürmesini mi bekleyeceğiz, yoksa daha kötüsü mü bizler için hazırlanıyor? Tüm bu soruları cevaplamadan önce birazcık geçmişe yolculuk yapalım.

Kapitalizmin ortaya çıkışı özellikle Sanayi devriminin İngiltere'de gelişmesiyle birlikte bugünkü sistemlerimizin temellerini attı. Eskiden , kıta Avrupası'nı hakimiyeti altına almış olan feodalite ömrü tamamlayarak bir kenara itilirken, özellikle coğrafi keşiflerle birlikte artan ticaret olgusuyla zenginleşen bir sınıf vardı: Burjuvazi! Ancak bu insanlar her ne kadar maddi olarak olanakları olsa da siyasi anlamda bir temsiliyetleri yoktu ve hala kalelerde oturan lordlardan veya merkezi krallıklardaki kralların ağızlarından çıkacak belirli sözleriyle hayatlarına müdahale edilmesini istemiyorlardı. Üretim artması, Fransız devrimi gibi bazı olgularda artık bu sınıfın(Burjuvazi) yıllardır beklediği siyasi olarak hak edinimi yolundaki engelleri bir bir ortadan kaldırıyor. Maddi olanaklarının yanına bir de siyasi güçleri eklenince tam anlamıyla "vahşi kapitalizm" diyebileceğimiz olguyu iliklerimize kadar hissetmemize sebep olan bu sınıf 19. Yüzyıl boyunca güçlenerek ve tekelleşerek, halkın çok düşük oranda bir kesimi olmalarına rağmen servetleri kalan kesimden daha fazlaydı.,

Özellikle 1. Ve 2. Dünya savaşları boyunca sermayedarların ceplerini doldururken milyonlarca insan savaştan, açlıktan kıtlıktan öleceklerdi. Elleri yeterince çalıştıracakları potansiyel iş gücünün yoksunluğunu çekmemek için bu sermayedarlar belirli bir taktik izlemeliydiler, peki neydi bu? Hem yeterli bilgiye sahip olacak ama aynı zamanda kendi otoritelerini sorgulamayacak bir kalifiyeli işçi sınıfı kesimi yaratmak mecburiyetindeydiler. Bunun için Amerika Birleşik Devletlerinde Rockefeller gibi milyarder petrol zenginleri eğitim sistemini Prusya devşirmeli bir modelle ABD'de entegrasyonu için milyarlar harcadılar. Artık okullar herkes için olacak, okullarda(ABD liselerinden bahsediyoruz) insanlara gereksiz bilgiler yüklenecek ancak mezun olduklarında belirli işsel donanımlara sahip olacaklardı.

Özellikle 2. Dünya savaşı sonrasında küresel ölçekte hegemonyasını arttırmak isteyen Amerika ekonomi alanında da Bretton Woods sistemine geçerek dolarının uluslararası ticaretteki tek geçerli para birimi olmasını sağlayacak; bir yandan da Hollywood aracılığı ile kendi kültürünü dünyanın geri kalanına empoze etmekten kaçınmayacaktı. Soğuk savaşında bir getirisi olan rekabet etme arzusu dünya genelinde etkili olacak, insanları sürekli çalışmaya iten bir mekanizma kusursuz işleyecekti.

80 yıllarda ise bu globalizasyon Ronald Reagan ve Margaret Thatcher pik yaparak neoliberalizm rüzgarları tüm dünyayı kasıp kavuracaktı. Bu süreç boyunca az gelişmiş ya da gelişmekte olan ülkelerin pazarları yabancı sermaye sahipleri tarafından işgal edilecek zaten var olmayan kaynakları da bu tekel devlerine kaptırılacaktı. Yine aynı dönemde "American Dream" milyonlarca insanı sorgulamaktan uzak tutmak ve çalışmasının devamlılığını sağlatarak ileride bir gün zengin olabileceğinin , umut tohumlarını insanlara ekecekti.

Özellikle 2000'lerin başındaki para bolluğu dünya genelindeki genel refah seviyesindeki artış insanların bu planlar hakkında olumlu düşünceler beslemesini güçlendirecek sonundaysa tek doğru yolun bu olduğuna onları itecekti. Ancak toz pembe dünyalarda yaşan, ödeyebileceğinden çok daha fazla borçlanan ve en önemlisi emeğine tamamen yabancılaştan toplum 2008 kriziyle yüzleşince bir duvara toslayacaktı.

Artık herkesin farkında olduğu bir olgu vardı ve bu da tüketmeye teşviki arttırma yolları geliştikçe insanlar daha kolay para harcıyorlardı. Kredi kartları, sanal paralar ve e-ticaretteki gelişmeler artık insanların birkaç tuşla kapitalist sistemin esiri altında çok kolay bir şekilde alışverişe sürüklüyor. Olmayan paralarla insanlar ihtiyaçları olmayan onlarca ürün alıyorlar. Bunun mümkünatı tabii ki de sosyal medyanın gelişmesi ve bizlerin tembelleşmesiyle alakalı. Sosyal medya uygulamaları belki de son 10-15 yıldır bizleri etkisi altına alıyor ve daha da alacak. Evet bu tarz uygulamaları kullanırken belki kayıt ve ya abonelik gibi ücretler ödemiyoruz, bunun neden böyle olduğunu hiç düşündük mü? Çünkü ürünler biziz. Evet, yanlış duymadınız her elimizle bir video daha kaydirdiğimizde aslında belirli insanların görünürlüklerini arttırıyoruz ve o insanların takipçileri, izlenmeleri arttıkça da reklamlar alarak bizlere belki de hiç ihtiyacımız olmayan ürünler pazarlıyorlar. Gelişmiş algoritmalar sayesinde neyi beğendiğimiz, hangi içerikte nereleri tekrar oynatıp dikkat ettiklerimizi keşfederek bizlere ürünler satıyorlar.

Elbette ki her şey ürün satmaktan ibaret değil bunları yaparken bizleri de bağımlı kılıyorlar, sanki sosyal medya platformlarını kullanmazsak her an bir şey kaçıracağımız gibi hissetmemizi istiyorlar ki biz uyumaya devam edelim. Platformlarda herkes kendine sahte hayatlar üretiyor, sürekli insanlar artık birbirlerinin ne yaptığını, ne yediğini ve nerede tatile gittiğini görüyor. Burada işte "arkadaşım şuraya tatile gitmiş ben de gitmeliyim" ya da "şu kıyafeti almış ben de onu almalıyım" gibi tamamen rasyonellikten uzak bir dünya kuruyoruz kendimize. Sadece en keyifli anlarımızı paylaşıyor, en iyi fotoğraflarımızı seçiyoruz. Elbette ki haber odaklı diğer sosyal medya uygulamalarında ise insanlar sürekli birbirleriyle tartışıyor, gerçekleri itip aralarındaki kısır döngüden çıkmayan çatışmalarla saatlerini harcıyorlar.

2024 seçimlerini kazanan Donald Trump, dünyayı etkisi altına almış sosyal medya uygulamaları sahipleri ve milyarderleri yanına olarak tüm dünyaya bir mesaj verdi aslında. Hayatlarımızı kontrol eden bizlerin onlar hakkında bilgi sahibi olmadığımız, onların ise bizler hakkında her şeyi bilen tekno- feodal lordlar ile birlikte dünya yeni bir çağa giriyor. Yıllarca dünyanın jandarmasına savunmuş ve ülkelerin kültür, etnik kimlik ve dil gibi olgularını yok ederek istediği gibi yöneten Amerika, şuan da ise artık bir yeri işgal etmeden zihinlerimize kadar giriyor. Öyle ki yeri geldiğinde ülkelerdeki seçimleri manipüle etmeye kadar gidebiliyor bu uygulamalar.

Peki aşırı sağ ile ne ilişkisi var tüm bu olanların?Önce insanları kendi zenginliklerine zenginlik katsınlar ve hayatlarını idame edebilmek için ufak bir ücret karşılığında çalıştırmak için eğittiler. Sonrasında sistemi suçlamasınlar diye yoksul ya da fakir olma sebeplerini kendilerine yönelterek “çok çalışırsan sen de zengin olursun” gibi argümanlarla insanları fare yarışına soktular. Yetmedi onlara verdikleri üç kuruş paraya da göz diktiler. Daha çok tüketime teşvik için ellerinden geleni yaptılar, yetmedi istemediklerini aldıldılar o da yetmedi fikirlerimizi her anlamda manipüle ettiler. Sorgulamayan , kendi düşünceleri olmayan, her bulduğu fırsatta sosyal medyaya girerek ne olduğu belirsiz videoları izlemek için can atan , kendisine “kırıntı” veren patronlara ve liderlere kurtarıcı gözüyle bakan, 40-50 sene hayatta asgari şartlarda kalabilmek için çalışan bir dünya yarattılar.

Evet, özellikle avrupa bundan etkileniyor çok fazla. İşte Nedenmi aşırı sağ avrupada yükseliyor?çünkü anaakim siyasetteki partiler halkın taleplerine isteklerine cevap olamıyorlar. Bu yaşamdan bıkmış, gelecekte umut beslemek isteyen halka hala yıllardır tartışılan konular üzerinden çözüm sunmayı deniyorlar. Aynı zamandaysa başta İtalya, Almanya ve Fransa olmak üzere bu ülkelerde halkın sesine kulak veren ve onların kurtarıcı rolüne bürünerek eskilerdeki sol partilerin, sosyal devletinlayışını onlar savunarak ve belirli kavramlar üzerinde durarak- ki bu genellikle milliyetçilik- gün geçtikçe büyüyorlar. Elon Musk'un AFD(Alternative für Deutschland) lideri Alice weidel'i ziyareti ya da Trump'ın Avrupadaki sağcı partilerle kurmak istediği ittifakları açıklar nitelikte.

Yeni dünyada artık Avrupa ve Amerika o eski özgürlükçü tavırlarından kurtularak daha otoriter rejimlere doğru kayıyorlar. Özellikle geçmişte kendi yarattıkları sorunlardan kaynaklanan göçmen mevzunu bir kart olarak halka karşı kullanarak nefret dilini bir yandan güçlendirirken bir yandan da kendilerini meşrulaştırarak halkın gözünde sempati topluyorlar.

çekirdeğin içi

*uyuyamıyor musun? öyleyse uyuma
evin dilini ezberledim artık beni
azarlama*

*bir spiraldi beni uygun gördüğün
topluluk
desenleri vardı
usluluğu öğrenmek gibiydi
ellerimle içimden söküp atamadım*

*ilaçlı medetler... vesaire
asla görmediğin sözel çareler
bir süre oldu eskiyecek dedim
nefesimi tuttum kaç kere
yeniliğini kaybedince özlemi fark ettim*

*hatırladım veya
belki de ben değildim o anı yaşayan
sadece aynaya çok uzun bakmıştım*

*ikiniz bir olamadığınızda yurdum
kurtlandı
soldu çürüdü yabanlaştı
anlam istedim ve siz anlaştınız
duvarlarım yersizliğine vurunca soyuldu*

gökçe h. tirpan
*bir gece aktı gitti
kollarımdan isteksizliğimin yudumları
çırılçıplak soyundu saçlarım
kulelerce yalvarıp bir bakın
tam olarak bilmiyorum*

*benden alınan şeyi geri isteyemiyorum
çünkü ne olduğunu
tam olarak bilmiyorum*

bir çift el

*Kuyunun ucundan bak, dostum!
Bir çift el yürüyor yolunda
Dudaklarında bir serzeniş
Omzunda yüklerle
Güneşe uzanıyor
Kuyunun ucundan bak, dostum!
Sırtlandığın o uğurda
Bir çift el uzanıyor sana*

DİNLE İZLE OKU

Gracias A La Vida

1939 yılının serin bir haziran sabahında 18 yaşındaki tarım işçisi devrimci Carlos, Madrid yakınlarında asılarak idam edildi. Hücrelerine giren papaz son isteğini sorduğunda; Carlos'un ağzından tek bir cümle çıktı; "Gracias a la vida.." başı dik bir şekilde idam sehpasına yürüdü. O haykırış Şilili şair Violatta Parla'nın bir şiirine dönüşür önce, sonra da Mercedes Sosa'nın milyonları etkileyen bir şarkıya: "Teşekkürler hayat!" Yıllarca yoksulların, tutsakların, devrimcilerin şarkısı oldu.

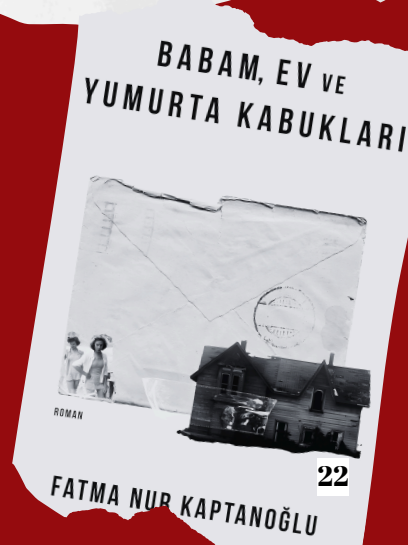
Salade Grecque

Greek Salad, iki kardeşin Atina'da yıllar önce dedelerinden kalan mirası devralmak üzere buluşmalarıyla başlayan, kültürel çeşitliliğin, gençlik gerilimlerinin ve modern kentin politik nabzının iç içe geçtiği bir hikâye sunuyor. New Yorklu, girişimci ruhlu Tom ile isyankâr, radikalleşmiş Mia... Birbirinin tam zıddı iki genç, Atina'nın kalbinde, dedelerinin yarı yıkılmış evinin artık farklı ülkelerden gelen gençler tarafından bir yaşam alanına dönüştürüldüğünü keşfeder.

Babam, Ev ve Yumurta Kabukları Fatma Nur Kaptanoğlu

Yazar, romanda bir eve dönüş ve hesaplaşma hikayesini merkezine alıyor. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin kişinin çocukluğundan, ilkençlik yılları ve ilk heyecanlarından hiçbir zaman kopamayışı, Bilge'nin kendisiyle, annesi ve en çok da babasıyla giriştiği sessiz hesaplaşmalar üzerinden dışa vuruyor.

2025 DİRENİŞ BULMACASI

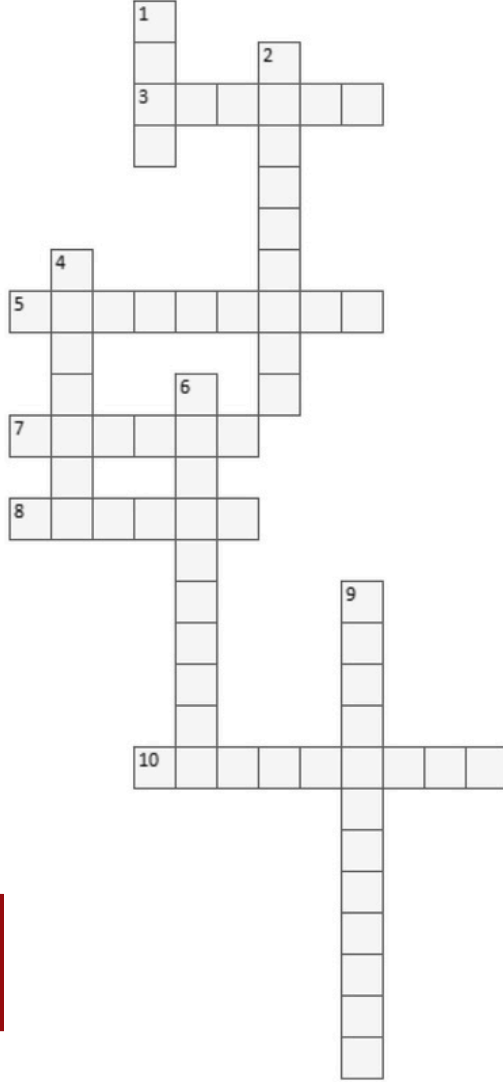

BUGÜNKÜ
DERSİMİZ
PROTESTO
101

Dikey

1. Toplumsal hareketlerin sesi yükseldikçe, iktidarın "bizim de bir sayımız var" diyerek adeta hukuku bir sopa gibi salladığı; gözaltı ve tutuklama dalgalarına kılıf olarak sürdüğü sayı
2. 19 Mart'ta isyanı kuşanan üniversitelilerin Beyazıt'ta barikatları yıktıktan sonra yürüdükleri yer
4. "...sızlar koltukta "...lılar zindanda!
6. 'Yemekhane zamları geri çekilsin diyen, üniversitenin araçsallaştırmasına karşı çıkan öğrencilere' açılan, üniversitenin en hızlı işleyen bürokrasisi
9. Cevizlibağ'da yaşanan taciz ve güvenlik sorunlarının ardından güvenli barınma talep eden bildiriye imza attıkları için kapatılan 11 kulübün bulunduğu üniversite

Yatay

3. 2025'de korku barikatlarının yıkıldığı gün
5. 19 Mart'ın görünmez sponsor markası, iktidarın en çok stokladığı, öğrencinin istemeden en çok soluduğu ürün
7. Yoklamanın değil, yok sayılmanın protesto edildiği toplu, planlı "katılmama sanatı"
8. Üniversitelerden belediyelere seçilmemiş, atanmış olan
10. Baskının her dozunda çoğalan, korkunun her saniyesinde güçlenen; iktidarın en çok korktuğu örgü: yaşasın öğrenci "...."

KULÜPLER BİZİMLE
ÖZGÜRLEŞECEK!

YIL YENİ

YOKSULLUK

AYNI!

DİRENİŞ

DAİMA!

ca-
na-
var.
fanzin

@canavarfanzin